

Designsnack!

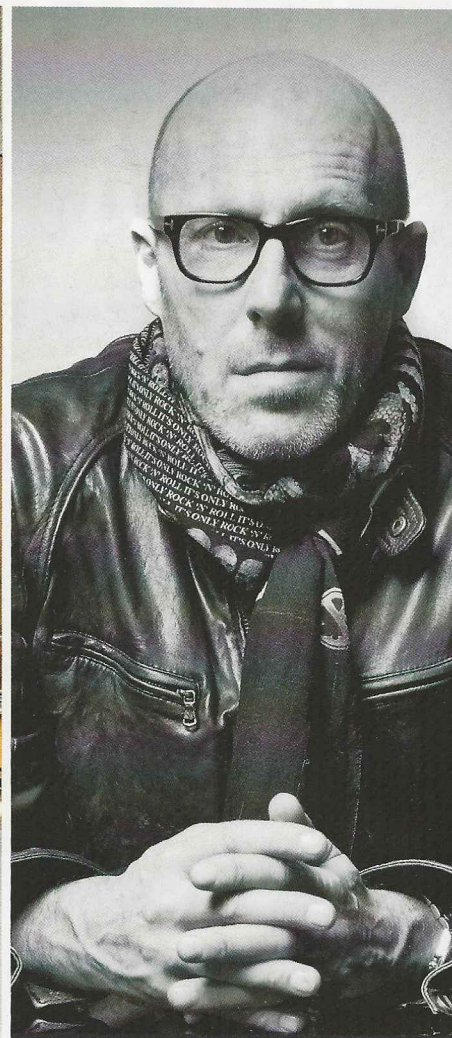
med CHRISTOPHE PILLET

Christophe Pillet drömde aldrig om att bli designer, istället var det musikerkarriären som lockade. Han valde ändå konststudier och hittade rätt inom designyrket. Nu formger han produkter och inredningar på egna villkor och går främst på känsla. TEXT LISA MARIE MANNFOLK

INREDNINGEN i det exklusiva hotellet Sezz i Saint-Tropez är signerad Christophe Pillet.

DESIGN PÅ EGNA VILLKOR

Här sitter vi nu, omgivna av möbler på alla kanter. Bland annat din Montparnasse-stol för Offecct som visst ska vara inspirerad av campingstolar. Det talas mycket om inspiration, både från er designers och från oss journalister när det gäller nya produkter. Är det tråkigt att alltid bli tillfrågad om inspirationskällor?

– Det finns tråkigare saker än att sitta här ... Jag hämtar inte inspiration från olika namngivna, specifika källor när jag skapar något nytt. Jag är inte den typen av designer som säger ”jag läste just Proust och från och med nu viger jag mitt liv åt att skapa med inspiration från det”. Jag fungerar mer som en svamp och suger åt mig saker och allt smälter samman till något som kanske blir en ny produkt. Men inspiration är inte det enda som räknas när man skapar möbler eller andra produkter, man måste också ha klart för sig varför man gör något.

Varför gör du det du gör?

– Min process ser alltid likadan ut oavsett om jag ritar en sked eller ett hotell. Jag försöker glömma allt jag vet, har sett och varit inspirerad av. Varje nytt projekt borde vara en helt ny historia. Min första fråga är alltid ”vad är användbart”. Det finns så otroligt mycket möbler. Vill jag ödsla tid och kraft på att skapa en sak till i detta hav eller borde jag göra något annorlunda?

Är det möjligt att glömma allt man sett och vet?

– Nej, det är absolut inte möjligt. Men det är möjligt att abstrahera bilderna som dyker upp i ens huvud.

Finns det inte en risk att dina uppdragsgivare blir besvikna om du försöker glömma allt? De sökte väl upp dig för att de gillade dina tidigare produkter?

– Vill folk ha samma sak hela tiden eller vill de bli överraskade? Jag tror att folk vill bli överraskade och få samma sak. Jag har bestämt mig för att jag själv får bli garanten för att det blir tillräckligt mycket lika- >

FÅTÖLJEN MONTPARNASSE är Christophe Pillets design för Offecct och var en nyhet på årets möbelmässa i Milano.

MODERNA former med en mjuk känsla kännetecknar inredningen på de 34 rummen på Hotel Sezz Saint-Tropez, där Christophe även designade några av möblerna.

CHRISTOPHE PILLET står även bakom inredningen på Hotel Sezz i Paris 16:e arrondissement.

dant. Överraskningen får bli att jag försöker angripa utmaningen på ett nytt sätt.

Du har hållit på länge. Hur definierar du framgång?

– För mig personligen har nog måttet på framgång förändrats. Det brukade vara att vara nummer ett, att figurera mycket i pressen. Sedan ville jag vara överallt, ha många projekt på gång. Nu är det om folk fortsätter att vara intresserade och fortsätter att fråga efter saker. Man kan jämföra det med författare eller rockgrupper. Om man fortfarande är intresserad och tycker att det är spännande att köpa någons senaste bok eller Rolling Stones senaste skiva – det är framgång för mig. Att bibehålla förhållandet med användaren.

Hur känns det att se sin egen möbel på en mässas och inse att den bara är en i ett hav av liknande produkter?

Det är därför jag inte brukar besöka mässor. Jag åker till Milano varje år så klart, men blir alltid deprimerad. Det finns för mycket saker och allt ser likadant ut. Efter ett par dagar måste jag fråga mig: "Vad är det för jobb det här att vara designer? Det är ju helt värdelöst. Det finns redan tillräckligt med möbler för de kommande 200 åren." Men det går över och jag fortsätter att rita. Jag tycker att det är ett viktigt jobb, och att jag gör bra saker men det är bara en stol, den kommer inte att förändra världen. Vi designers arbetar på ett liknande sätt som ni journalister gör. Vi berättar historier med våra möbler och det finns alltid en ny historia att berätta. Det är därför vi fortsätter att producera möbler, inte för att det fattas möbler i världen utan för att få fortsätta att prata, prata, prata.

Använder du dina egna möbler hemma eller har du pratat färdigt då?

– Inte så mycket. Jag har en hel del prototyper som jag fått för att testa. Vissa möbler gillar jag för att de är ritade av vänner eller designer jag respekterar, som till exempel Jasper Morrison. Jag har inte hans möbler för

"VI DESIGNERS BERÄTTAR HISTORIER MED VÅRA MÖBLER OCH DET FINNS ALLTID EN NY HISTORIA ATT BERÄTTA."

möbelns skull utan för att det är han som ritat den. Det är som att vara konstsamlare. Det handlar inte bara om målningen utan också om vad den representerar, vart den kommer ifrån, vem som gjort den.

Just nu står Montparnasse härute i montern så självfallet syns den, men hur får du dina möbler att synas annars?

– Den frågan får jag ofta, lustigt nog, och det var min fru som hjälpte mig med svaret. En dag sa hon: "Allt du gör blir framgångsrikt." Och jag sa: "Nej, det stämmer inte alls." Så svaret är att jag ritar om, och ritar om, och ritar om tills det blir framgångsrikt. Det handlar inte om talang från min sida, bara hårt arbete. Om jag kan hjälpa människor att se sin omvärld på ett nytt sätt är det en framgång för mig. Design är förkroppsligandet av ens förväntningar. När man väljer en soffa blir den en representation av ett visst sätt att leva.

Hur fungerar det i praktiken?

– När jag säger att designers berättar historier så är det kanske vår första berättelse, hur människor ska få chansen att leva under bättre förhållanden.

FÅTÖLJEN Ezy, designad av Christophe Pillet för Offecct.

FÅTÖLJEN EZY WOOD, designad för Offecot. Ezy är ursprungligen framtagen för det berömda Hotel Pullman Paris Eiffel Tower i Frankrike. Den utökade kollektionen togs fram för att passa även hemmiljöer.

"INSPIRATION ÄR INTE DET ENDA SOM SPELAR ROLL NÄR MAN SKAPAR PRODUKTER, MAN MÅSTE OCKSÅ HA KLART FÖR SIG VARFÖR MAN GÖR NÅGOT."

EZY CHAIR, i versionen av en snurrstol främst avsedd för offentlig miljö.

Jag menar inte politiskt, för jag är inte särskilt politiskt, utan mer handfast. Om jag vill att folk ska få en känsla av sommar och Palm Springs kanske jag ser huset framför mig med öppen planlösning ut mot trädgården, känner den varma vinden i håret, ser bilen de åker hem med, en cabriolet. Och utifrån det designar jag en soffa, så soffan blir en symbol för hur saker skulle kunna bli bättre.

Är det som en liten film i ditt huvud?

– Ja, precis så. Jag ritat inredningar och jobbar med många olika projekt och en gång skulle min assistent kolla något med mig och började förklara ingående, för han tänkte att jag inte mindes vilken skruv han pratade om. Men jag visste direkt eftersom jag hade ett scenario i huvudet. Så när han frågade "hur ser skruven ut i badrummet på tredje våningen" så zoomade jag bara in i huvudet.

Du har jobbat väldigt brett, var det alltid tanken?

– Nej, inte alls. Det hände helt organiskt. Man blir en stol för ett företag och den blir framgångsrik och sen vill företagets ägare att man inreder hans kontor och sen ser hans fru kontoret och blir förtjust och sen vill hon att man ska rita sommarhuset som de vill ha.

Vilken var den allra första produkten du ritade?

– Jag minns inte. Kanske en silverljusstake? Jag hade inga planer på att bli designer, jag ville bli målare. Jag gick i konsthögskola för att göra mina föräldrar glada och där var alla antingen konstnärer eller arkitekter eller fiska formgivare. Jag var varken det ena eller det andra utan var tvungen att hitta något eget och kom fram till att jag var designer. Jag bara låtsades i början men sedan började folk tro på mig. Och då var jag tvungen att fortsätta.

Vi har pratat om framgång. Oavsett definition kan vi konstatera att du i alla fall befinner dig i en position där du kan välja vem du vill jobba med. Så hur väljer du?

– Jag väljer vilka företag jag jobbar med utifrån vilken känsla jag får när jag träffar dem. Och var de är i världen. Jag jobbar hellre med ett litet företag med ett kontor på ett trevligt, varmt ställe än med ett större företag med tristare kontor. Det beror nog på att jag aldrig såg designers som en karriär. Många av mina kollegor vill förändra världen men jag har inte sådana mål, jag är mer som en turist i designvärlden. Jag vill bara ha roligt.

Har du det?

– På nittiotalet var det häftigt att vara designer, det var ett sätt att ragga brudar. Det är ett bra jobb, man kan sitta och rita på stranden. Ibland ritas jag i soffan, tar en bild med telefonen och skickar den till kontoret och berättar lite hur jag har tänkt mig. Efter några månader finns en prototyp och de skickar mig till Italien där jag bjuds på delikat pasta och sen tjänar jag pengar. Det är inte illa. Det enda problemet är att det snart finns fler designers i världen än det finns behov av stolar. Någon kommer att behöva svälta.

Jag tror att det redan finns en del svältande designers därute. Har du något tips till dem?

– Ta det lugnt ett par år så att jag får bättra på min förspåring! ■